

- 6) Er risikoen for alvorlige forstyrrelser som grundlag for begrænsningen af den tilbagevirkende kraft, der afledes af et urimeligt vilkår, et selvstændigt begreb i EU-retten, der skal fortolkes ensartet?
- 7) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, hvilke kriterier skal der da tages hensyn til?
- 8) Er det under alle omstændigheder foreneligt med artikel 6 og 7 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993, at risikoen for alvorlige forstyrrelser vurderes alene under hensyntagen til, at disse kan finde sted i forhold til den erhvervsdrivende, eller skal der også tages hensyn til det tab, som en forbruger lider ved en manglende fuld tilbagebetaling af de beløb, der er indbetalt i henhold til den nævnte gulvklausul?
- 9) Når der er tale om et individuelt søgsmål anlagt af en forbruger, er det da foreneligt med artikel 6 og 7 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 at fastsætte risikoen for alvorlig forstyrrelse af den økonomiske orden udelukkende ud fra de økonomiske konsekvenser af dette konkrete søgsmål, eller skal risikoen derimod fastlægges under hensyn til de økonomiske konsekvenser af et individuelt søgsmål anlagt af et stort antal forbrugere?

(¹) EUT L 95, s. 29.

Sag anlagt den 4. januar 2016 — Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-5/16)

(2016/C 098/30)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Republikken Polen (ved B. Majczyna, som befuldmægtiget)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/1814 om oprettelse og anvendelse af en markedsstabilitetsreserve i forbindelse med Unionens ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner og om ændring af direktiv 2003/87/EF (¹) annulleres.
- Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Republikken Polen har nedlagt påstand om, at Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/1814 om oprettelse og anvendelse af en markedsstabilitetsreserve i forbindelse med Unionens ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner og om ændring af direktiv 2003/87/EF annulleres, og at Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Det erklærede mål med den anfægtede afgørelse var at afhjælpe den strukturelle uligevægt mellem udbuddet af drivhusgasemissionskvoter på Unionens marked og efterspørgslen af dem, som medførte, at emissionskvoterne ikke opnåede de priser på markedet, der svarede til EU-lovgivers forventninger. I princippet skal dette mål nås ved oprettelse af en markedsstabilitetsreserve (MSR), som beror på, at antallet af de emissionskvoter, der er tilgængelige på markedet, nedsættes ved kvoternes indføjelser i reserven, når der på markedet er et stort overskud af emissionskvoter, og visse forudsætninger er opfyldt, og ved derimod at forhøje den kvotemængde, der udbydes, når antallet af tilgængelige emissionskvoter på markedet falder til under 400 mio.

Republikken Polen har anført følgende anbringender mod den anfægtede afgørelse:

Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 192, stk. 1, TEUF, sammenholdt med artikel 192, stk.2, litra c), TEUF, idet den anfægtede afgørelse er blevet vedtaget efter den almindelige lovgivningsprocedure, selv om afgørelsen udgør en foranstaltning, der i væsentlig grad berører en medlemsstats valg mellem forskellige energikilder og den generelle sammensætning af dens energiforsyning.

Det er Republikken Polens opfattelse, at den anfægtede afgørelse i vidt omfang indvirker på valget af energikilder og på den generelle sammensætning af Polens energiforsyning. I henhold til artikel 192, stk. 2, litra c), TEUF skal en sådan afgørelse vedtages af Rådet efter en særlig lovgivningsprocedure.

Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af princippet om loyalt samarbejde og tilsidesættelse af Det Europæiske Råds kompetence i henhold til artikel 15 TEU, idet der er vedtaget foranstaltninger, der er i strid med Det Europæiske Råds konklusioner af 23. og 24. oktober 2014.

Ifølge Det Europæiske Råds konklusioner fra 2014 skal en velfungerende, ajourført emissionshandelsordning (EU ETS) med et instrument til stabilisering af markedet i overensstemmelse med Kommissionens forslag, hvori 2021 angives som starttidspunkt for markedsstabilitetsreserven, udgøre Unionens vigtigste instrument til at nå det tilstræbte niveau for emissionsreduktion. Den omstændighed, at 2019 i den anfægtede afgørelse antages at være starttidspunktet for mekanismen for en markedsstabilitetsreserve er i strid med Det Europæiske Råds konklusioner fra 2014.

Det tredje anbringende vedrører en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og princippet om den berettigede forventning, idet der anvendes foranstaltninger, som i handelsperioden og især i de sidste år af denne periode griber ind i ordningen for handel med emissionskvoter.

Den anfægtede afgørelse henlægger 900 mio. kvoter, der er fjernet fra markedet i 2014-2016, og som igen burde sættes på markedet i 2019-2020, i stabilitetsreserven, hvilket medfører, at de endegyldigt ikke mere vender tilbage til markedet. Mængden af de kvoter, der står til rådighed for markedsdeltagerne i det pågældende handelstidsrum, er derfor mindre end forventet. Markedsdeltagerne har den berettigede forventning, at de midlertidigt fjernede kvoter vil vende tilbage til markedet i 2019 og 2020, og har støttet deres forretningsplaner herpå. Principperne for ordningens funktionsmåde, herunder reglerne for fastlæggelse af antallet af de emissionskvoter, der er til rådighed, må ikke ændres inden for den handelsperiode, der fastlægger det tidsmæssige perspektiv for planlægning af de forskellige aktiviteter hos de virksomheder, der deltager i ordningen. Disse principper udgør væsentlige forudsætninger, der er afgørende for virksomhedernes investeringsaktivitet.

Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, idet der er truffet foranstaltninger, hvorved der opnås højere emissionsreduktionsmål end dem, der kræves opnået på grundlag af Den Europæiske Unions internationale forpligtelser, eller for at nå målene i direktiv 2003/87/EF.

Med vedtagelsen af den anfægtede afgørelse vil Unionen nå højere mål end dem, der nu gælder på internationalt niveau inden for rammerne af den forlængelse af Kyoto-protokollen, der blev vedtaget i Doha i 2012.

Det femte anbringende vedrører en tilsidesættelse af pligten til behørigt at prøve virkningerne af den anfægtede afgørelse på de enkelte medlemsstater, og af pligten til omhyggeligt at vurdere, hvorledes vedtagelsen af afgørelsen virker på markedet for emissionskvoter.

(¹) EUT L 264, s. 1.